

942.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 15 grudnia 1932 r.

o wprowadzeniu w życie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem na obszarze Sądów Apelacyjnych w Krakowie, Katowicach, Lwowie, Poznaniu i Toruniu.

Na podstawie art. XI przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 83, poz. 652) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu upominawczem wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r. na obszarze Sądów Apelacyjnych w Krakowie, Katowicach, Lwowie, Poznaniu i Toruniu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

943.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 15 grudnia 1932 r.

o obowiązkiem zastępstwie adwokackiem przed sądami okręgowymi w okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie i przed Sądami Okręgowymi w Łucku i Równem.

Na podstawie art. XVIII przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 83, poz. 652) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934) o obowiązku zastępstwie adwokackiem wchodzi w moc w postępowaniu przed sądami okręgowymi w okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie i przed Sądami Okręgowymi w Łucku i Równem — z dniem 1 stycznia 1933 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

944.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia 15 grudnia 1932 r.

o należnościach świadków, biegłych (tłumaczy) i stron w sprawach cywilnych.

Na podstawie art. 46 p. 2 — 4 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 93, poz. 805) zarządzam co następuje:

Rozdział I.

O należnościach świadków.

§ 1. Należności świadków obejmują: zwrot wydatków koniecznych, związanych ze stawieniem do sądu, oraz wynagrodzenie za utratę zarobku (art. 303 k. p. c.).

§ 2. Wydatki konieczne, związane ze stawieniem do sądu, składają się z niezbędnych kosztów podróży od miejsca zamieszkania świadka, uwidocznionego w wezwaniu, do miejsca urzędowania sądu i zpowrotem, oraz strawnego.

§ 3. Za niezbędne koszty podróży uważa się koszty przejazdu środkiem transportu masowego (koleje, tramwaje, autobusy i t. p.), odbytego klasą najniższą, w braku zaś takiego środka — koszty przejazdu innym najtańszym z dostępnych środków lokomocji.

§ 4. Jeżeli świadek odbył podróż swoim środkiem lokomocji lub pieszo, należy mu przyznać koszty przejazdu, jakieby mu się należały w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego.

§ 5. Wysokość strawnego określa sąd według swego uznania w sumie nie większej niż 10 zł dziennie.

§ 6. Będący w służbie czynnej funkcjonariusze państwowi i osoby wojskowe otrzymują koszty podróży i diety według norm, ustanowionych dla podróży służbowych, jeżeli okoliczności, o których mają zeznawać, pozostają w związku z wykonywaniem ich urzędu lub służby; w innych przypadkach stosuje się do nich zasady ogólne.

§ 7. Wynagrodzenie za utratę zarobku służy tylko osobom, pobierającym płacę za każdy dzień pracy.

Wynagrodzenie to określa sąd według swego uznania w sumie nie większej niż 10 zł dla pracownika umysłowego i 5 zł dla pracownika fizycznego.

§ 8. Jeżeli ta sama osoba będzie przesłuchana w kilku sprawach cywilnych tego samego dnia, wówczas należność jej oblicza się jak za jedną sprawę, sumę zaś rozdziela się równomiernie pomiędzy wszystkie sprawy.

§ 9. Świadkom służy prawo do należności także wtedy, gdy na wezwanie sądu stawili się, lecz nie zostali przesłuchani.

§ 10. Świadkowie, którzy stawili się bez wezwania sądowego, nie mają prawa do należności, chyba że sąd ich przesłuchał.

Rozdział II.

O należnościach biegłych (i tłumaczy).

§ 11. Należności biegłych obejmują wynagrodzenie za stawienie do sądu i za wykonaną pracę (art. 313 k. p. c.).

§ 12. Do wynagrodzenia biegłych za stawienie do sądu stosuje się odpowiednio przepisy